NASRUDIN HODŽA

Biblioteka: "Dječija knjiga"

»BEMUST«
Zenica 1996.

"NASRUDIN HODŽA"

Izdavač:
»BEMUST« ZENICA, Jalijski put br. 7.

Za izdavača:
Mustafa BEĆIROVIĆ

Sa švedskog preveli:
Midhat AJANOVIĆ
Fuad ČOLIĆ

Lektura i korektura:
dr. Remzija HADŽIEFENDIĆ

Ilustracije:
AJAN

Tiraž:
2000 kom.

BIBLIOTEKA: "DJEČIJA KNJIGA"

BOSNA

Biblioteka: "Dječija knjiga"

NASRUDIN HODŽA

slikovnica i bojanka

»BEMUST«
Zenica 1996.

NASRUDIN-HODŽA PONOVO MEĐU NAMA

Dragi mali Bošnjaci,

Pred vama je tek mali izbor iz mnogobrojnih šaljivih priča čiji je glavni lik Nasrudin-hodža. Nasrudin-hodža je, prema provjerenim historijskim podacima, doista živio i to u Turskoj prije sedam stotina godina i pretpostavlja se da je uistinu bio šaljivdžija i mudrijaš, kakvim ga predstavlja literatura. Narodna mašta je puno godina, čak vijekova, po njegovoj smrti, nastavila da stvara priče i anegdote o ovom omiljenom junaku. I danas je nemoguće odrediti šta je u ovim pričama zasnovano na stvarnim događajima, a što je izmaštao narodni pripovjedač. Ponekad prepreden, ponekad naivan, ali uvijek spreman na šalu, Nasrudin-hodža je omiljeni književni lik ne samo u Turskoj već i u svim zemljama nekada moćnog i prostranog Turskog Carstva, pod kojim su se razvijale i cvjetale. Naravno, Nasrudin-hodža je poznat i među Bošnjacima. Postoje priče u kojima je radnja, zamislite, smještena u Sarajevo, Tuzlu, Gradačac ili Mostar, a glavni lik im je Nasrudin. Očito je, dakle da su i Bošnjaci učestvovali u smišljanju priča o Nasrudin-hodži, da su mu i sami dali dio sebe, svoga šeretluka, mudrosti i naivnosti. Popularnost ovog legendarnog junaka nije se zadržala samo u granicama nekadašnjeg Turskog Carstva. Danas su šaljive priče o Nasrudin-Hodži prevedene na sve velike svjetske jezike, a u Nasrudinovoj domovini, Turskoj, svake se godine održava internacionalni festival u njegovu čast. Stoga smo sigurni da će se Bošnjaci, posebno oni najmlađi, obradovati ovom novom susretu sa šeretom i alčakom, lukavcem i mudrijašem, lucidnim Nasrudin-hodžom.

I još nešto. Kao što možete vidjeti, naš crtač je zaboravio obojiti ilustracije u ovoj knjizi. Stoga vam predlažemo da uzmete bojice u ruke i uljepšate svoj primjerak knjige onako kako najbolje znate. Nije šala.

IZDAVAČ

Sadržaj

KAKO JE HODŽA ČUVAO VRATA 9
LOPOV U HODŽINOJ KUĆI 9
NASRUDIN-HODŽA GANJA LOPOVE 10
HODŽA PRODAJE MAGARCA 12
"NE PITAJ MENE" 12
HODŽA TRAŽI MAGARCA 14
HODŽA NA PAZARU 14
HODŽA KUPUJE ODJEĆU 16
HODŽIN KAPUT 16
HODŽA U HAMAMU 18
HODŽIN TURBAN 20
HODŽA UČITELJ ARAPSKOG 20
HODŽINA PRESUDA 22
KOLIKO KOŠTA JEDAN ŠAMAR? 24
"I TI IMAŠ PRAVO" 26
HODŽA POŠAO NA SIJELO 26
HODŽA SE SVAĐA SA ŽENOM 27
HODŽINA TEVSIJA 28
HODŽINE DVIJE ŽENE 30
HODŽA NA KROVU 32
HODŽA NA GRANI 34
HODŽA VIDI U MRAKU 34
NIKAD SE NE ZNA 36
HODŽA NA TEFERIČU 38
ALLAH ZNA NAJBOLJE 40
"KAD SI SE TI RODIO, MALI?" 42
NASRUDIN-HODŽA I TIMUR LENK 44
"BOŽE ME SAČUVAJ" 44
HODŽINO DIJETE 46

KAKO JE HODŽA ČUVAO VRATA

Kad je Nasrudin-hodža bio dječak, u njegovom selu bijaše puno lopova. Jednog dana reče mu majka:

- Sine moj Nasrudine, evo majka ti mora ići u susjedno selo. Pazi na našu kuću. Nemoj se nikako odvajati od vrata - da nam lopovi ne uđu u kuću.

U početku je Nasrudin sjedio ispred vrata, ali mu to ubrzo dojadi. Htio se malo poigrati sa svojim drugarima. Ali, što će, majka mu rekla da se od vrata ne odvaja?! Zato skine vrata s ograde, sveže ih sebi na leđa i otrči na livadu, gdje su njegovi jarani šutali krpenjaču. Vratio se kući tek za akšama i zatekne majku kako mu sjedi u avliji i plače:

- Bolan Nasrudine, lopovi su nam opljačkali svu kuću. Zar ti nisam rekla da se ne odvajaš od vrata?

- Ali, majko, pa ja sam sve vrijeme bio kod vrata.

LOPOV U HODŽINOJ KUĆI

Jedne noći probudi žena Hodžu:

- Nasrudine, bolan, probudi se. Haman nam se lopov ušunjao u kuću.

Bunovan Hodža dade joj znak da šuti:

- Pusti ga, nek radi svoj posao. Baš me zanima šta li će on vrijedno naći da ukrade u ovoj našoj sirotinji.

NASRUDIN-HODŽA GANJA LOPOVE

Jedne noći Nasrudin-hodži se učini kako se nešto bijelo šunja u njegovoj bašči. On pomisli da je to lopov pa brzo prišapće svojoj ženi:

- Brzo, dajder mi luk i strijelu. Ja ću naučiti lopove da se ne šunjaju po mojoj bašči u gluho doba noći.

Rečeno - učinjeno, Hodža nanišani i odape jednu strijelu pravo u ono što se bijelilo u mraku.

- Lopovčina je dobio što je htio - reče Nasrudin i vrati se u krevet.

U ranu zoru zaputi se Hodža u bašču da potraži lopova što ga je sinoć prostrijelio. Na svoje zaprepaštenje, umjesto mrtvog lopova, na štriku u bašči se vihorio njegovo bijelo džube po sred-srijede probodeno strijelom. Kad to vidje, otrča Hodža do žene pa joj reče:

- Dragom Allahu dž. š. hvala što me sinoć spasio velike nesreće.

- Ama, o čemu pričaš, bolan ne bio? - začudi se žena.

- Kako o čemu? Zamisli šta bi bilo sa mnom da sam sinoć obukao svoje bijelo džube.

KOLIKO TI ONO IMAŠ GODINA, EFENDIJA NAŠRUDINE?
ČETRDESET!
ALI, I PRIJE PET GODINA SI REKAO DA IMAŠ ČETRDESET!
JEDAN HODŽA UVIJEK DRŽI SVOJU RIJEČ I NE PRIČA ČAS VAKO, ČAS NAKO!

HODŽA PRODAJE MAGARCA

Jednog pazarnog dana prodavao Hodža magarca na pijaci. Njegov magarac je bio najjeftiniji od svih koji su se tog dana prodavali. Zato mu priđe jedan stari trgovac magarcima pa ga zapita:

- Kako to da ti prodaješ magarca jeftinije nego ja. Ja kradem sijeno sa tuđih livada i ni jednom čobanu koji čuva moje magarce ne dajem platu pa opet nemam računa prodavati tako jeftino kao ti?

- To je vrlo jednostavno: ti kradeš hranu i radnu snagu, a ja kradem magarce? - našali se Hodža.

"NE PITAJ MENE"

Uzjahao jednog dana Hodža svog magarca pa krenuo u čaršiju. Najednom se magarac uznemiri pa poče da džipa i skače. Hodža spade s magarca i tresnu na kaldrmu. Kad se Hodža pridigao, magarac je već bio daleko pa nesretni Nasrudin poče trčati za njim koliko ga noge nose. Kad ga spazi jedan komšija, upita ga:

- Hodža, bolan, zašto toliko hitiš?

- Ne pitaj mene, pitaj magarca, - odgovori zadihani Nasrudin.

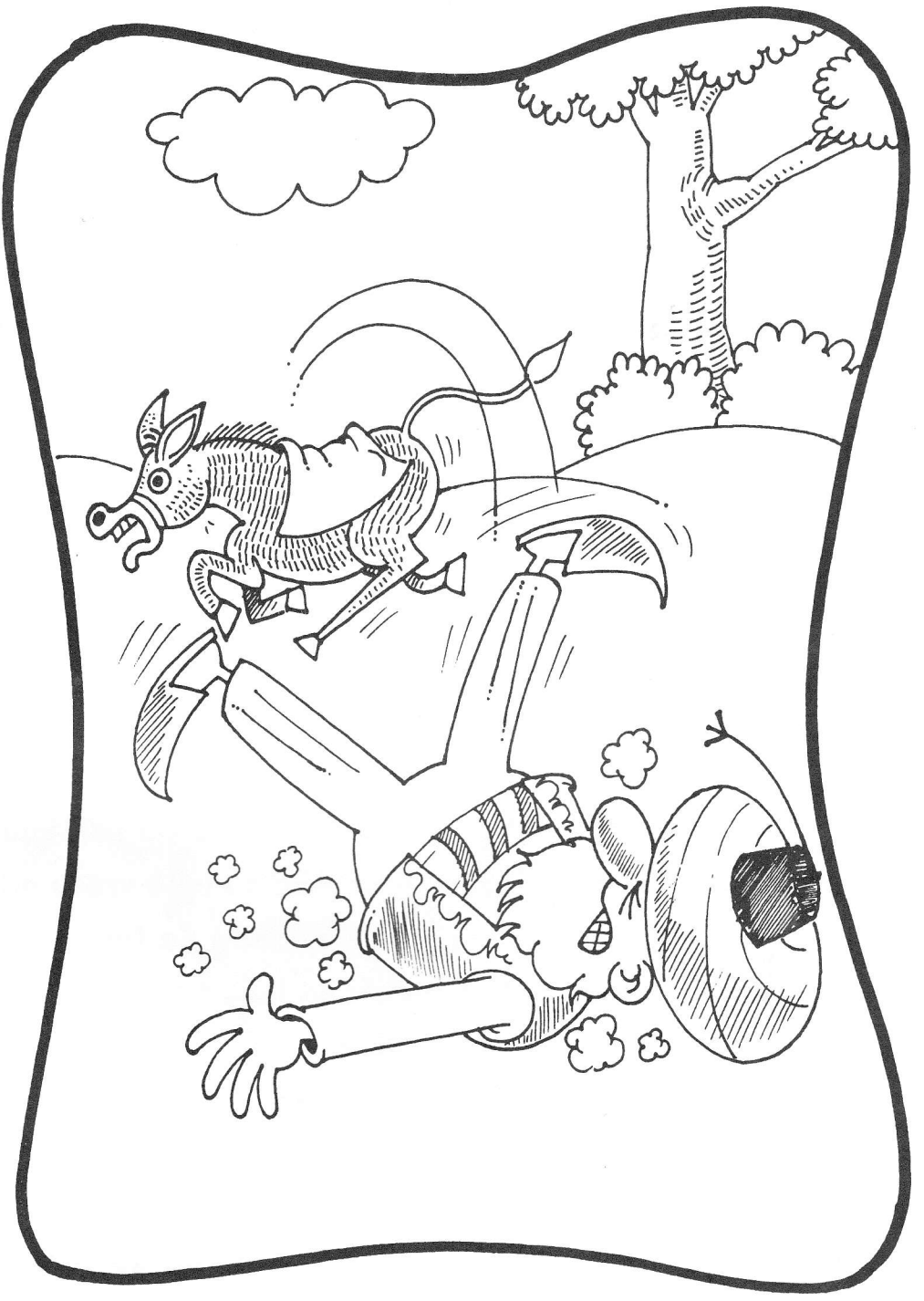

HODŽA TRAŽI MAGARCA

Izgubi se negdje u šumi Hodžin magarac pa ga on stade posvuda tražiti. Kako ga traži, tako govori:

- Hvala ti, dragi Allahu, na velikoj sreći.

Naišao jedan komšija pa ga upita:

- Bolan, Nasrudine, na kakvoj se to velikoj sreći zahvaljuješ dragom Allahu, a nestao ti magarac?

A Hodža odgovori:

- Zahvaljujem se dragom Allahu što ja nisam bio na magarcu.

HODŽA NA PAZARU

Pošao Hodža na pijaću da kupi krumpira pa uzjahao svog magarca. Pazar bio jeftin pa Hodža kupio vreću od pedeset kila. Stavio onu vreću sebi na leđa pa tako sjeo na magarca i krenuo kući. Gledaju ga ljudi kako se znoji pod onom vrećom pa mu rekoše:

- Bolan Hodža, što se mučiš? Što ne staviš vreću pored sebe na sedlo?

- Šta vi mislite? Zar da jedan Hodža muči životinje? Malo je magarcu što nosi mene, još mu treba da tegli i ovu vreću, - odgovori Hodža ljutito pa nastavi kud je pošao.

HODŽA KUPUJE ODJEĆU

Pošao Hodža u dućan da kupi nešto nove odjeće. Prvo proba jedne pantole, ali mu se ne svidješe te ih vrati dučandžiji.

- Daj mi neki kaput umjesto ovih pantola.

Sad Hodža proba kaput koji mu se mnogo više dopao pa upita dučandžiju koliko kaput košta.

- Isto koliko i pantole - reče dučandžija.

Kad to ču, Hodža, obuče kaput pa preko vrata. Dučandžija istrči za njim galameći:

- Stani, Hodža, ti nisi platio kaput.

- Sam si rekao da kaput košta kolko i pantole, i njih sam ti vratio. Uzeo sam kaput, po istoj cijeni - odgovori Hodža.

- Ali ti nisi platio ni pantole - pobuni se dučandžija.

- Nisam budala da plaćam nešto što nisam ni kupio - reče Hodža i odšeta mirno u svom novom kaputu.

HODŽIN KAPUT

Imao Hodža mladu, lijepu, a bogami i jaku ženu koja se znala naljutiti kad bi on kasnio kući. Jedne noći zasjeo Nasrudin s jaranima pa eglenisao do iza pola noći. Kad je došao kući, na vratima ga čekala njegova hanuma. Hodža nije uspio izustiti ni jedne riječi opravdanja jer mu je hanuma odvalila jednu žestoku šamarčinu. Iznenađen

... ALI POŠTO JE OD TADA PROŠLA PUNA GODINA DANA. RAČUNAM DA SU SADA JEDNAKO STARI.

Hodža pade niz basamke pravo na cestu derući se od bola i iznenađenja. Skupiše se komšije pa ga upitaše:

- Ama, bolan Nasrudine, šta to bi?

- Ništa, ništa, samo je moj kaput pao na zemlju.

- Kako kaput može toliko galamiti?

- Može, može, kad sam ja u njemu.

HODŽA U HAMAMU

Obukao Hodža svoje najgore odijelo i takav, sav u zakrpama, uputio se u čaršiju, u javno kupatilo. Niko od zaposlenih u tom hamamu nije obraćao mnogo pažnje na njega. Dali su mu najgori peškir i komadić sapuna, a niko mu nije ni ponudio masažu ili mirišljava ulja. Kad je završio s kupanjem, izvadi iz onih prnja jedan veliki, zlatni dukat pa ga ostavi na izlazu.

- Ovo vam je bakšiš - reče Hodža i izađe.

Iduće hefte došao Hodža ponovo u hamam, ali je ovoga puta obukao svoju najbolju odjeću. Sada su se svi razletjeli oko njega, nude mu mirisna ulja i masažu, daju mu najbolje peškire i sapune...

Kad se Hodža naužival, obuče se i iz džepa izvadi jedan mali bakreni novčić pa ga stavi u ruku jednog od ljudi što rade u hamamu:

- Ovo vam je bakšiš za prošlu heftu, a prošle hefte sam vam dao bakšiš za danas.

HODŽIN TURBAN

Kad je Nasrudin-hodža postao vrlo poznat po svojoj mudrosti, njegove džematlije mu kupe veliki turban kakav su nosili samo veliki ljudi poznati po svojem znanju i pameti. Jednog jutra u njegovu džamiju dođe čovjek koji nije umio ni čitati ni pisati pa zamoli Hodžu da mu pročita pismo koje biješe tog jutra dobio. Hodža pogleda pismo i vidje da je ono napisano na jednom od starih istočnjačkih jezika koje ni on nije mogao razumjeti.

- Ovo ti ja ne mogu čitati - reče Hodža. - Pismo je napisano jezikom koji ja ne razumijem.

Kad to ču, čovjek se razljuti pa zagalami na Hodžu:

- Kako te nije stid da nosiš taj turban na glavi kad nisi u stanju da pročitaš ni jedno obično pismo?

Hodža skide turban, pruži ga čovjeku pa reče:

- Ako ti misliš da sva pamet i znanje dolaze iz turbana, evo ti ga, stavi ga na svoju glavu pa pročitaj pismo sam.

HODŽA UČITELJ ARAPSKOG

Pošao jedan čovjek na hadž pa se obratio Hodži kao učenom čovjeku da ga poduči malo arapskom kako bi mogao sa svijetom promuhabetiti koju na svom putu. Međutim i Hodža je znao samo nekoliko arapskih riječi pa ga poče podučavati onom malo što je znao.

- Znaš li ti kako se na arapskom kaže "vruća čorba"?-

upita ga Hodža.

- E, to znam, ali ne znam kako se kaže "hladna čorba", reče čovjek.

- To ti neće trebati. Jedan pravi Arap nikad neće jesti hladnu čorbu, nego samo vruću - pouči ga Nasrudin.

HODŽINA PRESUDA

S prozora najveće aščinice u selu u kojem je živio Nasrudin-hodža osjećao se miris finih jela i mezetluka. Jedan siromah naišao tuda pa stao pod pendžer i miriše. Nije imao ni pare u džepu pa je mogao tako stajati i udisati predivne mirise. Odjednom se na vratima pojavi gazda aščinice pa zgrabi siromaha i zatraži da mu plati što je mirisao mirođije iz njegove radnje. Kako siromah nemade ni pare u džepu, aščija ga odvede do Nasrudin-hodže, koji je bio i kadija u selu, da mu on presudi. Kad je Hodža saslušao optužbu, malo razmisli, pa izreče presudu:

- Poštovani aščija, ovaj ovdje čovjek je dužan da ti plati pet dinara.

Potom Hodža izvadi iz džepa pet dinara pa ih stavi u ćasu i poče njima zveckati pored aščijinog uha.

- Eto, sad ti je dug plaćen - reče Hodža pa vrati pare sebi u džep.

- Ama, kako mi je dug plaćen kad nisam dobio dinara?! - razgalami se aščija.

- Dobio si pare isto onako kako je ovaj siromah pojeo tvoju hranu!

KOLIKO KOŠTA JEDAN ŠAMAR?

Zadubio se Nasrudin-hodža u svoje misli pa se šeta čaršijom. Kad odjednom stade ispred njega jedan čovjek i udari mu žestoku šamarčinu. Hodža se sav zacrveni od bijesa, a čovjek mu se poče izvinjavati:

- Izvini, čestiti efendijo, zamijenio sam te sa jednim trgovcem koji mi je dužan puno para. On plaho liči na tebe pa sam mislio da njega udaram.

Nasrudin-hodža ne htjede ni da čuje za izvinjenje, već se zaputi pravo kadiji. Kad je čuo Hodžinu optužbu, kadija presudi:

- Nasrudin-efendijo, opali i ti jedan šamar ovom čovjeku, pa ste kvit!

Medžutim Nasrudin-hodža neće da čuje za to, nego traži da mu onaj čovjek plati odštetu. Kadija se još malo premišlja te će:

- Dobro, onda nek ti plati stotinu dinara.

Čovjek se izvini kadiji i reče mu da nema toliko para kod sebe nego će otići kući da uzme novac. Nasrudin-hodža je ostao sjediti kod kadije čekajući da se čovjek vrati s novcima. Prođoše i tri debela sahata, a njega nema. Nasrudina izda strpljenje pa se okrenu kadiji i opali mu vruću šamarčinu:

- Eto, čestiti kadijo, ja sam svoj dug namirio, a ti uzmi od onog čovjeka sto dinara i naplati ovaj šamar - reče Nasrudin i ode svojim putem.

"I TI IMAŠ PRAVO"

Zavadila se dvojica džematlija pa se zapute Nasrudin-hodži da im presudi u njihovoj svađi. Hodža ih primi jednog po jednog pa ih sasluša. Kad mu je prvi ispričao sve optužbe na račun onog drugog, Hodža mu reče:

- Nema nikakve sumnje, efendija, ti imaš pravo.

Potom primi onog drugog, pa sasluša i njega kako se žali na svog suparnika.

- Koliko ja vidim, ti imaš sasvim pravo.

Slušala sve to Hodžina žena pa ga upita:

- Kako to sudiš ljudima, obadvojici si dao za pravo. Kako mogu obadvojica biti u pravu?

- I ti imaš pravo - reče Hodža.

HODŽA POŠAO NA SIJELO

Pošao Hodža da posjeti jednog od najbogatijih ljudi u svom selu. Kad je došao do kuće, vidje bogataševo lice na jednom od prozora.

- Eno Nasrudin-hodže, on sigurno dolazi da nešto uzajmi, - pomisli bogataš pa se brzo maknu s prozora.

Kad je Hodža pokucao na kapiju, otvori mu sluga pa reče:

- Žao mi je, efendija, ali moj gospodar nije kod kuće. Ima i hefta dana kako je otputovao na jedan dalek put, - slaga sluga.

- Poselami ti, blago meni, svog gazdu pa mu reci kad idući put pođe negdje iz kuće, neka opet ne zaboravi glavu na pendžeru, - odgovori Hodža i ode za svojim poslom.

HODŽA SE SVAĐA SA ŽENOM

Zavadili se Hodža i njegova žena. Hodža bijesan počeo hlupati i razbijati stvari u kući. Kad to vidje žena, istrča prema komšijinoj kući da ga zamoli da on umiri Hodžu. Hodža poleti za njom i tako obadvoje dođoše do komšijinih vrata. A kod komšije sijelo, sakupilo se butum svijeta pa se goste i pjevaju. Kad spazi Hodžu i njegovu hanumu, komšija ih poče smirivati:

- Komšije, nemojte se svađati, uđite kod mene na sijelo i malo se počastite umjesto toga.

Kad Hodža vidje koliko fine hrane i mezetluka ima u komšije na sofri, reče ženi:

- Dobro, sad idemo na sijelo, ali kad dođemo kući, podsjeti me da sam ljut na tebe.

HODŽINA TEVSIJA

Došli Hodži gosti pa on naredi ženi da savije veliku pitu, ali ona mu reče da u kući nemaju ni jedne velike tevsije. Ode Hodža do komšije i zamoli ga da mu da na zajam veliku tevsiju. Sutradan vrati Hodža veliku tevsiju komšiji. Komšija gleda i vidi u svojoj tevsiji još jednu manju koju je Hodža tu stavio.

- Kakva je ovo mala tevsija u mojoj tevsiji? - upita začuđeni komšija.

- Obadvije su tvoje, velika tevsija je bila trudna i sinoć je rodila ovu malu - odgovori Hodža.

- Ja ludog li Hodže - pomisli komšija i odnese obadvije tevsije u svoju kuću.

Poslije nekoliko dana Hodži ponovo došli gosti i on opet navrati do komšije da pozajmi veliku tevsiju. Ovaj to jedva dočekao nadajući se da će mu Hodža opet vratiti dvije, njegovu veliku i malu tevsiju koja se "rodila". Prošlo je više dana, i cijela hefta, a Hodža se ne pomalja sa tevsijom. Komšija ode Hodžinoj kući pa ga priupita:

- Boga ti, Hodža, što ti meni ne vraćaš moju tevsiju?

- Allahu rahmetile, tvoja je tevsija preselila na ahiret, - odgovori Hodža.

- Ama, čovječe, kako tevsija može umrijeti? - pobuni se komšija.

- A onomad me nisi pitao kako tevsija može rađati , - odbrusi mu Hodža i zahlupi mu vrata pred nosom.

KOMŠIJA NASRUDINE, MOŽEŠ LI MI DATI NA ZAJAM DVIJE HILJADE NA ROK OD ŠEST MJESECI ?
PARE TI NE MOGU DATI, ALI ZA ONIH ŠEST MJESECI NEMA PROBLEMA, MOŽE I GODINA!

HODŽINE DVIJE ŽENE

Imao Nasrudin-hodža jednu ženu pa mu bilo malo. Oženi se još jednom. Druga žena bila mnogo mlađa pa mu prva bila jako ljubomorna te je svaki čas zapitkivala Hodžu:

- Nasrudine, koju ženu od nas dvije više voliš?

- Jednako - odgovorio bi Hodža svaki put.

Jedne večeri opet će starija žena s pitanjem:

- Nasrudine, kad bismo nas troje bili u čamcu na rijeci, pa se čamac prevrenuo, koju bi ti od nas dvije spašavao?

Hodža se duboko zamisli pa se okrenu starijoj ženi:

- Ti ono malo znaš plivati, jelde?

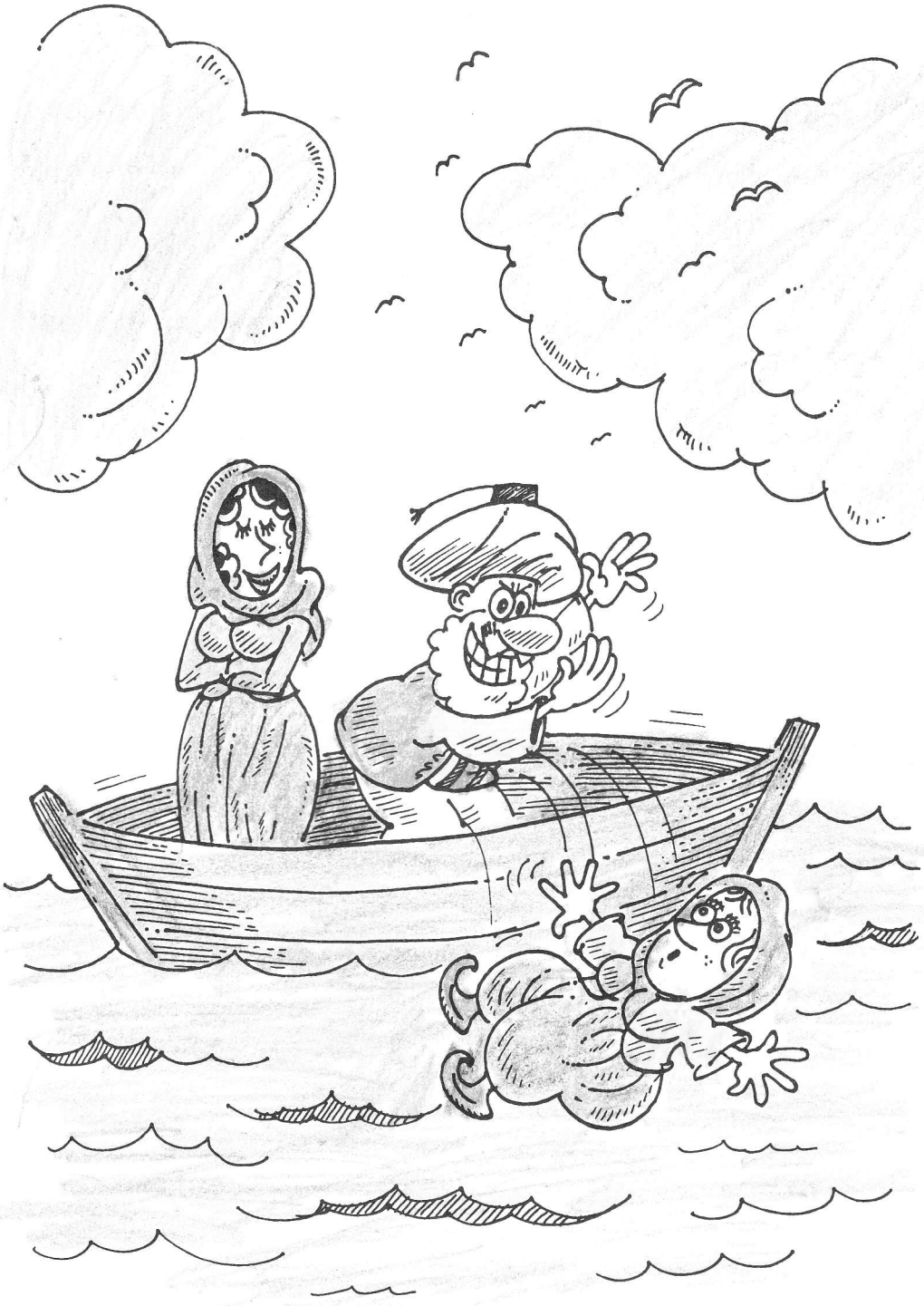

HODŽA NA KROVU

Jednog dana popravljao Hodža krov na kući kad odnekud naiđe prosjak i stane ga dozivati. Nasrudin ga nije dobro čuo te siđe s krova u avliju pa ga upita:

- Šta želiš, zašto me zoveš?

- Možeš li mi dati nešto novca, ja sam tako siromašan? - upita ga prosjak.

Hodža mu reče da se popne s njim na krov pa će mu odgovoriti. Kad su se obadvojica popeli, Hodža reče:

- Moj odgovor je - nemam para da ti dam.

- Pa zar mi nisi mogao reći dolje , u avliji?! Što sam se morao penjati na krov? - začudi se prosjak.

- Kad sam ja morao silaziti dolje, zbog blesavog pitanja, e onda se i ti malo popenji - izdera se Nasrudin.

HODŽA NA GRANI

Popeo se Hodža na drvo pa uzeo testeru i poče testerati baš onu granu na kojoj je sjedio. Utom naiđe jedan čovjek pa mu reče:

- Izvini Hodža, ali ako tako nastaviš, uskoro ćeš pasti na zemlju.

Nasrudin-hodža se nije obazirao na njegove riječi već nastavi svoj posao. Koji minut poslije grana puče, a Hodža tresnu na ledinu. Kad se pridiže, brzo potrči za onim prolaznikom vičući na sav glas:

- Hej ljudi, ufatite tog čovjeka! To je neki šejtan kad more vidjeti budućnost!

HODŽA VIDI U MRAKU

Okupio Hodža svoje džematlije pa se počeo faliti:

- Znate, ja isto 'vako, kako vidim po dani, tako vidim i u mraku.

- Pa što onda nosiš fenjer čim pa'ne mrak? - upitaše ga džematlije.

- Jadan ne bio, to je zbog vas - da neki od vas ne bi udario u me - odgovori Hodža.

NIKAD SE NE ZNA

Naljutili se neki ljudi na Hodžu pa ga počeli gađati kamenicama dok je prolazio čaršijom.

- Aman, ljudi, prestanite! Ako me prestanete gađati, reći ću vam jednu vrlo važnu vijest - zamoli ih Hodža.

Ljudi se okupiše oko Hodže da čuju šta im ima kazati, a on poče lagati:

- Danas je pilav kod našeg sultana i zato on dijeli džabe hranu i kolače u svom dvorcu.

Kad to čuše, ljudi potrčaše brže-bolje prema sultanovim dvorima. Gleda Hodža za njim pa onda i on poče trčati:

- A šta ako sultan stvarno danas piruje? Onda ću ja ostati bez mesa i kolača. Nikad se ne zna - pomisli Hodža i brzo pristiže ostale ljude.

HODŽA NA TEFERIČU

Pošao Hodža na teferič s jednim svojim ahbabom. Naiđoše do jednog šatora pod kojim se neki mladići takmičiše u gađanju lukom i strijelom. Hodža se poče falisati:

- Ja sam ti najbolji strijelac na cijelom dunjaluku.

Prijatelj mu nije vjerovao ni riječi, nego mu predloži da se opklade da Hodža nikako ne može pogoditi metu. Hodža prihvati opkladu pa uze luk i strijelu. Kad je ispali, strelica promaši metu najmanje za čitav metar. Prije nego što njegov prijatelj stiže da zatraži pare od opklade, Hodža reče:

- Stani malo, ovo nisam gađao ja. Htio sam ti samo pokazati kako slabo gađa naš kadija.

Potom Hodža ispali još jednu strijelu, ali i ona promaši.

- A ovo sam ti sad pokaz'o kako gađa naš seoski šumar - ponovi Hodža.

Onda ponovo uze luk i odape strelicu, ali i ovaj put promaši. Međutim, Hodža ponovo reče kako je htio pokazati kako to neko drugi slabije gađa. Još je Hodža ispalio dvadesetak strelica i svaki put promašio, ali je uvijek objašnjavao kako je htio pokazati kako neko u selu slabo gađa, ne on.

Kad konačno, iz čiste sreće, jedna strelica pogodi u metu, Hodža kliknu:

- E, sad si vidio kako gađa Nasrudin-hodža. Daj 'vamo opkladu.

ALLAH ZNA NAJBOLJE

Jednog vrelog ljetnog dana legao Nasrudin-hodža da se odmori u hladovini, pod orah. Svuda naokolo izrasle su krupne lubenice. Hodža uzeo jednu da se zasladi pa stade mudrovati:

- Dragi Allahu, a što nisi dao da lubenice rastu po drveću? Ih, koliko bi ih onda bilo na svijetu.

U tom trenutku jedan se zrio orah otkide i pade pravo na Hodžinu glavu.

- Uh, Allah dž. š. zna najbolje - reče Hodža opipavajući čvorugu - da lubenice rastu na deblu, šta bi sad bilo s mojom glavom?

"KAD SI SE TI RODIO, MALI?"

Omaklo se Hodži jednog petka pa "pustio vjetar", a ono oko njega puno svijeta. Zacrveni se Hodža pa se okrene oko sebe, ali ni jedan džematlija ne pokaza ničim da je primijetio njegovu sramotu.

Prošlo nekoliko dana, a Hodžu i dalje stid pa ti on pokupi svoje stvari i preseli se u drugo selo.

Prošlo je cijelih dvanaest godina prije nego se usudio vratiti u svoje staro mjesto. Pitao se da li su ljudi zaboravili njegovu bruku pa se, preobučen, prvo malo prošeta kroz selo. Prvi koga srete bijaše jedan dječak što se igrao u svojoj avliji. Priđe mu Hodža pa ga priupita:

- Kad si se ti rodio, mali?

- Ne znam ti baš pravo reći, efendija, ali babo i majka mi vele da sam se rodio baš onog dana kad je Hodža prn'o.

PRRRR

NASRUDIN-HODŽA I TIMUR LENK

U vrijeme kad je živio Nasrudin-hodža, bijaše jedan strašni vojskovođa, po imenu Timur Lenk, koji je osvojio mnoge zemlje i gradove. Jednog dana dođe Timur Lenk sa svojom vojskom i osvoji selo u kojem je živio Nasrudin. Svi su se posakrivali u svoje kuće samo je Nasrudin stao nasred čaršije ispred Timur Lenka i njegovih vojnika.

- Je l' ti stvarno misliš osvojiti ovo naše selo? - upita ga Nasrudin.

Timur Lenk bijaše iznenađen ovakvom Nasrudinovom drskošću pa mu reče:

- Zašto me to pitaš?

- Odgovori ti meni hoćeš li ostati u ovom selu ili ćeš ga napustiti. Ako želiš ostati u selu, tada ja znam šta ću raditi, - reče Hodža.

- Ama, šta ćeš ti raditi, šta ti možeš meni uraditi, ako ja ostanem ovdje? - upita ga ljutito vojskovođa.

- Ja ću bježati kud me noge nose! - reče Nasrudin pa se dade u trk.

"BOŽE ME SAČUVAJ"

Kad je Timur Lenk osvojio Nasrudin-hodžino selo, pozove on Nasrudina, kao najčudnijeg čovjeka u selu, kod sebe pa ga priupita:

- Nasrudin-efendija, ti sigurno znadeš da su mnoge slavne vojskovođe ljudi zvali "Bogu mili", "od Boga slavljeni", "od Boga darovani" i tome slično. Šta misliš kako bi mene zvali?

- Tebe bi sigurno zvali "Bože me sačuvaj"!

HODŽINO DIJETE

Dobio Hodža sina, ali dijete bilo baš naopako. Mali je po cijeli dan spavao, a čim bi Sunce zašlo, počeo bi plakati i ne bi prestajao sve do zore. Hodža i hodžinica nikako nisu mogli zaspati te se dogovore da riješe problem tako što će pola noći žena ljuljati dijete, a drugu polovicu Hodža.

Tako i bi. Do po noći žena je ljuljala bešiku i dijete je bilo mirno, dok je Hodža slatko spavao. Kad prođe pola noći, dođe žena do kreveta pa budi Hodžu:

- Nasrudine, hajde blago meni, vrijeme je da ti ljuljaš malog.

Hodži se nije ustajalo ispod toplog jorgana pa reče:

- Mora dijete malo plakati. Nego, deder ti ljuljaj onu svoju polovicu, a moja polovica neka se sita isplače.